

der går på at skulle skabe ens vilkår i alle hjørner af hele Europa, og at den linje selvfølgelig skal bremses. Derfor insisterer vi på at få den her protokol, og det er med den motivation, at vi har stillet det her ændringsforslag.

Kl. 10:04

Formanden:

Tak. Og så er det hr. Per Clausen, der har bedt om ordet.

Kl. 10:04

(Ordfører)

Per Clausen (EL):

Det er jo ikke første gang, vi diskuterer den her sag, så selv om der skulle ske det, at de, der ikke ønsker at stemme for ændringsforslaget, ikke tager ordet, har vi hørt deres argumenter før. Deres argumenter imod det her ændringsforslag er, at i EU er holdningen den, at hvis den danske regering kommer og siger, at vi i Danmark er nødt til at få sikret vores danske arbejdsmarkedsmodel, og at vi er nødt til at få sikret konfliktretten i Danmark, så vil de øvrige EU-lande og Europa-Kommissionen sige: Det vil vi ikke sikre jer. Derfor vil vi undlade at få Lissabontraktaten ratificeret. For konsekvensen af, at Danmark kommer med et sådant ønske om at få en protokol og man ikke kan få den igennem, er jo, at Lissabontraktaten ikke bliver ratificeret.

Der har nogle så sagt, at det er at tage Lissabontraktaten som gidsel for den danske aftalemodel og konfliktretten i Danmark. Jeg vil gerne sige helt klart, at Enhedslisten ikke har noget imod at bruge alle lovlige metoder for at forsvare konfliktretten i Danmark.

Hvorfor har vi så ikke det? Det er jo sådan, at den afgørelse, som EF-Domstolen traf i Vaxholmsagen og den såkaldte Ruffertsag, er et forsøg på indgreb i de enkelte landes konfliktret. Og det er sådan, at uanset hvad man siger, vil det få konsekvenser i hele Europa. Det har Den Europæiske Faglige Sammenslutning jo også erkendt, og derfor er man dér rasende over de her domme.

Det er også sådan, at konsekvensen af de domme er, sådan som Den Europæiske Faglige Sammenslutnings formand, John Monks, har sagt, en licens til social dumping, og at det begrænser fagforeningernes muligheder for at bekæmpe undergravning af løn- og arbejdsvilkår. Og det gør det i en situation, hvor vi ude på en lang række danske arbejdspladser har enorme problemer med at fastholde løn- og arbejdsforholdene, fordi de bliver undergravet af mennesker, der kommer hertil fra andre lande i Euro-

pa, og som dér har meget dårlige vilkår og derfor lader sig presse til at arbejde til en lavere løn og under nogle dårlige arbejdsvilkår, hvad der også er slået igennem i forhold til arbejdsmiljøet, arbejdsskader osv.

Det er altså et alvorligt konkret problem for danske lønmodtagere, at de her domme er faldet ud, som de er, og derfor synes jeg, at det vil være fuldstændig rimeligt, hvis vi i Danmark siger, at det vil vi under ingen omstændigheder finde os i, og at der skal være en sikkerhed.

Det er jo også derfor, at en lang række faglige tillidsrepræsentanter anført af formændene for LO i de store byer på et møde den 24. april klart sagde, at de kræver af Danmarks statsminister, at han i forbindelse med en dansk godkendelse af Lissabontraktaten får en garanti for, at EU ikke under nogen omstændigheder vil kunne blande sig i de enkelte medlemslandes nationale regler for kollektiv forhandling og konfliktret.

Når vi så stiller spørgsmål til udenrigsministeren, og når de, der har mulighed for det, stiller spørgsmål til Europa-Kommissionen, om, hvordan vi kan sikre os det, får man at vide, at en protokol som den, der er stillet forslag om her, er det absolut mindste, hvis vi vil have nogen som helst form for sikkerhed.

Så hvis det er sådan, at der skulle være et flertal i det her Folketing, som faktisk tager de bekymringer alvorligt, som danske lønmodtagere gør sig i forbindelse med undergravelsen af løn- og arbejdsforhold på grund af EU's indre marked, og også tager den bekymring, som fagforeningerne har i forbindelse med det her, alvorligt, så er man faktisk nødt til at stemme for det ændringsforslag, der er stillet her i dag – uanset at man kan hævde, at det da er sært, at Dansk Folkeparti nu bekymrer sig om konfliktretten, og at det nærmest er modsat med dem.

Til den indvending vil jeg bare sige, at hvis man er kommet derud, hvor forsvaret for Lissabontraktaten og modviljen mod at stemme for forslag fra Dansk Folkeparti fører til, at partier som Socialdemokraterne og SF afviser at gennemføre det eneste effektive for at sikre konfliktretten i Danmark, så må jeg sige, at så er man kommet uendelig langt ud, og jeg tror ikke, der i fremtiden vil være meget tilgivelse for det.

Når vi er nødt til at fokusere på Socialdemokraterne og SF i den her sag, er det, fordi vi jo alle sammen ved, at Dansk Folkeparti, Socialdemokraterne og SF har flertal i dette Folketing. De kan vedtage det, hvis de vil, så derfor er det, hvis det her ændringsforslag ikke bliver vedta-